

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 13 kwietnia 2015 roku (...) S.A. z siedzibą w B. wystąpiła z żądaniem zasądzenia od R. N. na jej rzecz kwoty 938,64 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż na mocy zawartej między stronami w dniu 27 sierpnia 2011 roku umowy o pożyczkę nr (...) R. N. zobowiązał się do zwrotu łącznej kwoty 882,50 zł w pięćdziesięciu cotygodniowych ratach, płatnych począwszy od dnia 7 września 2011 roku, dotychczas spłacona została jednak wyłącznie kwota 126 zł. W dniu 16 września 2014 roku powód wezwał pożyczkobiorcę do dobrowolnego spełnienia świadczenia, wezwanie to było jednak bezskuteczne. W dalszej kolejności powód wskazał, iż na dochodzoną kwotę 938,64 zł składa się kwota 756,50 zł z tytułu roszczenia głównego oraz kwota 182,14 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek umownych liczonych od kwot i terminów wymagalności poszczególnych rat pożyczki do dnia 25 marca 2011 roku.

Strona powodowa dotychczas zajmowane stanowisko w sprawie podtrzymała również we wniesionym na formularzu pozwie z dnia 8 czerwca 2015 roku.

Zarządzeniem z dnia 12 maja 2015 roku Sąd Rejonowy (...) w L. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, gdyż pozew dotyczy roszczenia, które stało się wymagalne w okresie wcześniejszym niż trzy lata przed wniesieniem pozwu, a następnie postanowieniem z dnia 12 maja 2015 roku sprawę do rozpoznania przekazał Sądowi Rejonowemu w S. - według właściwości ogólnej (sygn. akt VI Nc-e (...)).

W piśmie procesowym datowanym na dzień 22 czerwca 2015 roku pozwany R. N. przyznał, iż jest dłużnikiem powodowej spółki oraz wniósł o rozłożenie dochodzonej w pozwie należności na raty – płatne miesięcznie, w wysokości 30 zł każda z nich. Wskazał jednocześnie, iż obecnie znajduje się w złej sytuacji finansowej – od 10 lat nie ma stałego zatrudnienia, jedynie okresowo wykonuje prace dorywcze, nie posiada żadnego majątku, mieszka wraz ze swoją matką, którą się opiekuje.

Podczas rozprawy w dniu 3 września 2015 roku pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, w tym w zakresie rozłożenia należności na raty. Oświadczył jednocześnie, iż nie kwestionuje zasadności powództwa, ani co do zasady, ani też co do wysokości dochodzonej kwoty, jednakże w chwili obecnej - z uwagi na trudną sytuację osobistą i majątkową – nie jest w stanie dokonać jednorazowej spłaty całego zadłużenia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 27 sierpnia 2011 roku R. N. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w B. umowę o pożyczkę gotówkową nr (...), na postawie której w zamian za udzieloną mu pożyczkę w wysokości 525 zł, pozwany zobowiązany był do zwrotu kwoty pożyczki wraz z odsetkami umownymi w wysokości 20 % w skali roku, opłatą przygotowawczą w wysokości 25 zł oraz kosztami obsługi pożyczki w domu w wysokości 304,55 zł. Opłata przygotowawcza uiszczona została przez R. N. w chwili zawarcia umowy, pozostała zaś należność – w łącznej wysokości 882, 50 zł – zostać miała spłacona w 50 cotygodniowych ratach – począwszy od dnia 20 sierpnia 2011 roku, przy czym wysokość każdej z rat ustalono na kwotę 17,65 zł. Pozwany jedynie początkowo spłacał zadłużenie - w dniu 7 września 2011 roku uiszczył na rzecz powoda kwotę 50 zł, w dniu 21 września 2011 roku - kwotę 20 zł, w dniu 28 września 2011 roku - kwotę 36 zł, zaś w dniach 19 października 2011 roku i 30 listopada 2011 roku kwoty po 10 zł. Wysokość zadłużenia pozwanego z tytułu wyżej wskazanej umowy na dzień 25 marca 2013 roku wynosiła 938,64 zł (okoliczności bezsporne, umowa o pożyczkę wraz z regulaminem k. 18 – 19, historia spłat k. 20 - 21).

Pismem datowanym na dzień 16 września 2014 roku (...) S.A. z siedzibą w B. wezwała R. N. do zapłaty kwoty 907,14 zł z tytułu umowy pożyczki nr (...) (k. 24 – 26).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowił art. 720 § 1 k.c., stanowiący, iż przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własności biorącego określoną ilość pieniędzy (albo rzeczy oznaczonych co do gatunku), a biorący zobowiązuje się zwrócić tą samą ilość pieniędzy (albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości). W myśl art. 353 §1 k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego.

W niniejszej sprawie poza sporem pomiędzy stronami pozostawał zarówno sam fakt istnie zadłużenie po stronie pozwanego względem powodowej spółki (...) S.A. z siedzibą w B., jak też wysokość przedmiotowego zobowiązania. Pozwany nie zakwestionował istnienia i wysokości zobowiązania, nie podjął również żadnych czynności mających na celu wykazanie, że wysokość jego zobowiązania jest inna niż to wykazał powód. Natomiast strona powodowa, przedstawiając zawartą pomiędzy spółką, a R. N. umowę pożyczki z dnia 27 sierpnia 2011 roku wraz z regulaminem, historią spłat i wyliczeniem wartości zobowiązania należycie wywiązała się z obowiązku udowodnienia wysokości przysługującej wierzytelności. Dokonując analizy przedstawionych dokumentów, jak i odnosząc się do twierdzeń stron, Sąd nie dostrzegł okoliczności wskazujących na niezgodność oświadczenia w nich zawartych ze stanem faktycznym, dlatego też Sąd ustalił, iż zadłużenie z tytułu powyższej umowy o pożyczkę w dniu 25 marca 2015 roku wynosiło łącznie 938,64 złotych.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa domagała się ponadto odsetek ustawowych od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 i 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W przypadku gdy wierzytelność jest oprocentowana według wyższej stopy, niż ustawowa, wierzyciel może dochodzić odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Zasadność roszczenia o odsetki nie jest przy tym uzależniona od istnienia przesłanki winy po stronie zobowiązanego. W niniejszej sprawie strony przewidziały możliwość naliczania odsetek w określonej w umowie wysokości na wypadek niespłacenia zobowiązania w terminie ustalonym – w wysokości 20 % w skali roku, a więc w wysokości wyższej niż obecnie obowiązujący próg odsetek ustawowych. Mając jednak na uwadze, iż wierzyciel żądał od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wyłącznie odsetek ustawowych, Sąd, orzekając w granicach żądania zasądził od pozwanego R. N. na rzecz powoda (...) S.A. w B. odsetki ustawowe w wymiarze 8 % ustawowych w stosunku rocznym od dnia 13.04.2015 roku (tj. od dnia wniesienia pozwu) do dnia zapłaty.

Sąd nie zdecydował się na zastosowanie art. 320 k.p.c. i rozłożenie świadczenia na raty, wedle wniosku pozwanego. Wskazać należy bowiem, iż instytucja ta zastosowanie ma wyłącznie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Sąd zważył również, iż zastosowanie cytowanego przepisu art. 320 k.p.c. nie może prowadzić do rażącego pokrzywdzenia wierzyciela, niewątpliwie bowiem intencją wniesienia pozwu o zapłatę jest uzyskanie od pozwanego należnego świadczenia, zaś rozłożenie świadczenia na raty ma ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratałnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat. Ponadto pozwany miał już możliwość dokonywania płatności w ratach w ramach umowy pożyczki i swoich zobowiązań nie realizował.

Sąd doszedł do przekonania, iż wskazywana przez pozwanego trudna sytuacja osobista i majątkowa okolicznościach niniejszej sprawy nie może stanowić przesłanki pozwalającej na rozłożenie przedmiotowego zobowiązania na raty. W pierwszej kolejności zauważyć należy, iż wskazywana przez pozwanego trudna sytuacja majątkowa, jak wynika z przedstawionego na rozprawie stanowiska, wynika przede wszystkim nie problemów zdrowotnych jego matki, lecz z faktu niepodjęcia przez pozwanego przez okres ostatnich 10 lat stałego zatrudnienia. Pozwany jest osobą stosunkowo młodą, zdrową, zdolną do pracy, a zarazem pomimo złej sytuacji finansowej, jak i świadomości istnienia zadłużenia i przewidywania konieczności jego spłaty, przez tak długi okres nie wykazał się zaangażowaniem prowadzącym do znalezienia stałego zatrudnienia. Skoro zatem pozwany do tej pory nie wykazywał żadnych starań, by dobrowolnie

uregulować istniejące zadłużenie – choćby uiszczając stosunkowo niskie kwoty na poczet zadłużenia - istniało duże prawdopodobieństwo, że nawet w przypadku rozłożenia świadczenia na raty i ustalenia wysokości jednej raty na wnioskowaną kwotę 30 zł, R. N. zobowiązanie tego nie realizowałby.

Mając na uwadze wszystkie przedstawione powyżej okoliczności faktyczne i treść przepisów prawa, Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji. Wobec uznania roszczenie przez pozwanego, Sąd na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. w punkcie III sentencji wyroku nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu o kosztach procesu, zawartego w punkcie II sentencji wyroku, była zawarta w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. Na zasądzoną z tego tytułu od pozwanego na rzecz powoda kwotę 227,00 zł składały się: uiszczona przez powoda opłata sądowa od pozwu w kwocie 30,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym w kwocie 180,00 zł, ustalone zgodnie z § 6 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 490) powiększone o kwotę 17,00 zł, uiszczoną przez powodowi fundusz tytułem opłaty skarbowej od dokumentu pełnomocnictwa.